

THURÓCZY FLÓRA

„MEGÉRI PEDAGÓGUSNAK LENNI!” A BÁTOR TÁBOR SULIPROGRAMRÓL

Interjúbeszélgetés a Bátor Tábor Suliprogramjáról Györi Angelikával, a Pozsonyepérségi Alapiskola igazgatójával és Konkoly Annamáriával, a 8. osztály osztályfőnökével

■ **Honnan hallottatok a Bátor Tábor Suliprogramjáról, és miért döntöttek úgy, hogy jelentkeztek?**

■ GY. A.: – Egy másik szervezet küldte el számunkra a lehetőséget, amikor csatlakoztunk egy bullying prevenció programba. Előzetesen nem hallottam a Bátor Táborról, de rögtön rákerestem a missziótokra, ami nagyon tetszett. Személy szerint nagyon nyitott vagyok arra, hogy az állandó tanulás mellett legyenek programok, amik kicsit más megvilágításba helyezik a dolgokat. Azonnal ajánlottam Annamarinak a programot, mert az ő osztályában van krónikusan beteg tanuló.

K. A.: – Így van, az igazgatónőnk keresett meg ezzel a lehetőséggel, mert a mi osztályunkban van egy kislány, aki cukorbetegséggel él. Egyetértettünk abban, hogy hasznos lenne egy kicsit többet beszélgetni a cukorbetegségről az osztályközösségben. Nagyon örültünk ennek a lehetőségnek és természetesen éltünk is vele.

■ **Szerintetek miért lehet fontos, hogy egy program keretein belül beszéljünk a gyerekekkel – tabuk nélkül – a betegségről?**

■ GY. A.: – Fontos, hogy a gyerekekkel beszéljünk az elfogadásról és az elengedésről. Illetve, hogy megtanulják más szemüvegén keresztül nézni a világot és megtanulni, hogy a másik ember is küzd kihívásokkal. Ezt el kell fogadni és segíteni kell neki, ha azt igényli.

K. A.: – Azt gondolom, hogy a mai gyerekek kevés teret kapnak a mindennapokban a beszélgetésre, illetve a közösségi lét teljes értékű megélésére. A mostani vírushelyzet adta, kissé beszűkült lehetőségekről nem is beszélve. Igyekszünk megragadni minden olyan alkalmat, ami a közösségi életük megerősítését segíti elő. Amikor adódik egy ilyen rendhagyó alkalom, mint a Bátor Tábor Suliprogramja, élni kell vele, mert hónapokat tudunk előre lépni. Amit elérnénk a gyerekek közösséggé formálásában a saját mindennapi munkánk során egy egész tanév alatt, az a program keretein belül néhány óra alatt sikerülhet. A program hatására látom, ahogy a gyerekek megnyílnak, véleményt formálnak, érdekli őket a többiek véleménye. Nagyon jó látni, hogy szép lassan elkezdi fókuszba kerülni valami egészen más! Ami fontosabb, mint a napi rohanás, a teljesítményközpontúság, az érdemjegyek, a versenyszellem. És ez az egymásra figyelés. Ezek a megélések segítenek kizökkenni a szürke hétköznapokból!

■ **Mit vártatok előzetesen a programtól? Volt-e előzetesen elképzelésetek arról, milyen változást hoz majd a Suliprogram az osztályban?**

■ GY. A.: – Megmondom őszintén, hogy nem tudtam elképzelni, pontosan milyen hatással lesz a program, de nagyon szerettem volna, ha a részesei lennénk! A program előtt részt vettem egy konferencián, ahol ti tartottatok tájékoztatót, ott átfogó képet kaptam róla.

K. A.: – Nem volt róla konkrét elképzelésem. Én arra gondoltam, hogy a cukorbetegség témáját járjuk majd körül. Kissé tartottam attól, hogy túl

ságosan tudományos oldalról fogtok a betegségről kommunikálni, de nem így lett! Nagyon jó ütemben fordult át a Suliprogram abba a lényegi dologba, hogy mennyire fontos egymás segítése, elfogadása és megértése. Fontos volt arról beszélni, hogy krónikus betegséggel is lehet teljes életet élni, és ebben miképp tud a közösség hatékonyan és támogatóan segíteni. Ezt nem csak azzal tehetjük meg, hogy elfogadjuk, hogy az osztályközösség egyik tagja krónikus betegséggel él, hanem tényleg tehetünk azért, hogy a mindennapok számára is komfortosak és biztonságosak legyenek. Ha segítségre szorul, akkor ott vannak a társai, akik tudják, miképp tudnak neki személyre szabott segítséget adni. Nagyon jó és hasznos volt a betegségről beszélgetni!

■ **Mi tetszett a legjobban a programban? Milyen volt részt venni a játékokban?**

■ K. A.: – Nagyon szeretek játszani, így élveztem azt a részét a programnak, amikor én is a részese voltam. Fontosnak tartom, hogy a gyerekek is lássák és örüljenek annak, hogy én is aktívan részt veszek a feladatokban. Szeretném azt a példát mutatni számukra, hogy mennyire fergeteges jó buli tud keveredni, ha átadjuk magunkat a játék örömeinek, miközben együttműködünk és – a beszélgetések alkalmával – véleményt formálunk. És ez a minitáadás a Ti részletekről is meghatározó volt az egész program során. Hálás vagyok, hogy olyan hiteles felnőttekkel találkoztam, akik olyasmiről beszéltek nekik, amit már hallottak korábban – akár tőlem is –, és ezáltal megerősödött bennük egy támogató és szentív gondolkozásmód. Viszont számomra

mégis a leghasznosabb szerepkör az volt, amikor megfigyelőként tudtam jelen lenni. Érdekes feladat volt, amikor azt kérték, hogy próbáljak pozitív momentumokat – reakciót, megnyilvánulást, gondolatot – feljegyezni minden tanulóról, amivel meg tudom ragadni, hogy miért vagyok büszke rájuk. Ezeket a gondolataimat meg is beszéltük később, egy osztályfőnöki óra keretében. Imádták hallgatni a róluk szóló pozitív visszajelzéseket. Utólag is azt gondolom, hogy rengeteget adott számomra – és ezáltal számukra is –, hogy „csak” ülhettem és figyelhettem őket és észrevehettem a hatással bíró pillanatokat.

■ **Mit láttatok a gyerekeken a játékok közben? Mi volt a legkellemesebb meglepetés? Milyen új dolgot fedeztetek fel bennük?**

■ K. A.: – Nem volt számomra olyan sok meglepetés. Talán újdonságnak tekinthető, hogy az a tanuló, aki kissé szétszórt a mindennapokban, tudott mély gondolatokat is megfogalmazni. Ezeket nagyon jó volt hallgatni. Illetve volt olyan része a programnak, amikor a bátorítalanabb kislányok is megszólaltak. Nagyon örültem, hogy az alatt a kis idő alatt mertek véleményt formálni, amihez hozzájárult a Suliprogram pozitív és biztonságos hangulata. Emellett pedig azok a srácok, akik egyébként kellő önbizalommal rendelkeznek, tudtak egy kicsit – még ha néha nehezükre is esett – háttérben maradni, végighallgatni a többiek, miközben teret adva komolyan vették a többiek véleményét. Ezenfelül, azt vettem észre az érintett tanulón, hogy nagyon élvezte és jól esik neki, hogy egy kis időre a középpontba került. Számára ez is tekinthető pozitív visszajelzésnek, hiszen ő a mindennapokban folyamatosan megéli a saját betegségét, és végre volt egy olyan alkalom, amikor különlegesnek érezhette magát.

■ **A program végeztével milyen változást láttok az osztályon mint közösségen?**

■ K. A.: – Azóta is sokat beszélünk róla és használjuk is az eszközöket – fa, napló –, amiket itt hagyunk nekünk. A Suliprogramról hiányzó gyerekeket nagyon szépen bevonták a társak a feladatokba, látszik, hogy dolgoznak bennük az élmények. Amit látok, hogy a visszahúzódóbb lányok aktívabb részesei az óráknak, nem félnek megnyilvánulni. A srácok sem szeretnék feltétlenül mindenki előtt learatni a babérokat. Szerintem a legfontosabb, hogy nem-

csak teret engednek a többieknek és ők élnek is a lehetőséggel, hanem még egymás sikerének is örülnek. Képesek akár tapsviharban kitörni egy-egy apró siker kapcsán is. Az egymásra figyelés és támogatás elkezdett természetes reakcióvá válni. Megtapasztalták, hogy együtt lenni jó, és erre továbbra is vágnak. Látszik, hogy fenn akarják tartani ezt a kellemes hangulatot, és ezért aktívan tesznek is!

■ **Volt olyan játék/élmény, amiről úgy gondoltátok, hogy jó lenne osztályfőnöki órákon továbbvinni, újra elővenni?**

■ K. A.: – Azóta sajnos nem volt lehetőségünk játszani. Viszont a Pozitív Pletyka gyakorlatot már újra elővettük. Akkor nem voltam benn épp a foglalkozáson, amikor a gyerekek egymásról pletykáltak pozitív dolgokat, és ezt mindenképp szerettem volna én is átélni velük. Szuper volt hallgatni, hogy mit kedvelnek – úgy igazán – a másikban és miért néznek fel egymásra. Úgy gondolom, hogy ezt nem lehet elégszer verbalizálni. Nagyon imádták a plüss dobálós játékokat, amikor egymás dinamikájához kellett alakítani a csapat együttműködését. Ezt máskor is játszani fogjuk, elmondásuk szerint nagy kedvencük lett! Szó szerint be kell majd dobnom valamikor!

■ **Pedagógusként milyen segítséget jelentett számotokra a Suliprogram? Hosszú távon milyen tanulságot/szakmai praktikát visztek el belőle?**

■ K. A.: – Az első beszélgetésünk alkalmával már kezdtem érteni, hogy mi lesz a lényege, illetve azt gondolom, hogy ez egy alaposan előkészített és átgondolt program. Várakozással teli volt számomra az időszak, mielőtt jöttetek! A foglalkozásokat követő beszélgetés is nagyon hasznos volt, mert meg tudtam fogalmazni a megéléseimet.

Meghatározó számomra, hogy osztályfőnökként figyelmet kaptam tőletek. Minden pedagógus igyekszik a legjobb tudása szerint dolgozni, ám nincs olyan kézzel fogható lehetőség arra, hogy megerősítsük egymást a munkában. Nagyon jól esett a visszajelzések arról, hogy mennyire harmonikus az osztályommal az együttműködésünk és az osztályközösség építésének mikéntjéről szóló elképzeléseim is a megfelelő irányba mutatnak. Az együttműködésünk során kapott visszajelzéseitek nekem nagyon sokat jelentettek, mert valaki elkezdett rám figyelni, osztályfőnöki minőségemben is! Fontos tanulság volt számomra, hogy a gyerekek na-

gyon szívesen játszanak és jól irányított beszélgetések mentén mély témákat érintő dolgokról is tudnak beszélgetni. Még több energiát kaptam tőletek és megerősítést arról, hogy megéri ezt a munkát csinálni. Megéri pedagógusnak lenni!

■ **Mi volt számotokra a legfontosabb visszajelzés a tanulóktól, szülőktől, esetleg kollégáktól?**

■ KGY. A.: – A gyerekek nagyon szerették és nagyon pozitívan élték meg a Suliprogramot! Azt mondták, hogy lehetne többször ilyen!

K. A.: – Így van, nagyon élvezték! Imádják, amikor nem tanulunk és végre történik valami érdekes. Ti mint egyéniségek és személyiségek is megfogtátok őket, emlegetik sokszor azóta is a közös játékokat! Viszont nemcsak jól szórakoztak, hanem fel tudták ismerni, hogy számukra mit adtak a foglalkozások, elgondolkodtak a hallott dolgokon.

GY. A.: – Az érintett gyerek anyukája is nagyon megköszönte nekünk. Azt jelezte vissza, hogy azóta a kisfia másképp áll a betegségéhez és elkezdte érezni az osztálytársai támogatását is. Eddig sem rekesztették ki, de sokszor kívülről érezte magát. Most pedig fontos személlyé vált azáltal, hogy szó esett a betegségéről, tabuk nélkül. Sokat segítettek, hogy még jobban formálódjon a közösség. Elfogadóbbak lettek a betegségét illetően és komolyan is veszik.

K. A.: – Én is azt éreztem, hogy az érintett gyerek szülei nagyon hálásak voltak a program kezdete óta. Ők megfogalmazták azt is, hogy mennyire hasznos és fontos a betegségről beszélgetni. Illetve, számukra is tudatok újat mondani, amit megpróbálnak beépíteni a mindennapokba.

■ **Kinek és miért ajánlanátok a programot?**

■ GY. A.: – Már ajánlottam is más iskoláknak! Azáltal, hogy feltettem az iskolánk oldalára, bízom benne, hogy több szülőhöz, pedagógushoz el tudjuk juttatni a program adta lehetőségeket. Ha telefonon mesélek róla, mindig azt mondom, hogy egy nagyon szuper lehetőség, amit meg kell ragadni!

K. A.: – Mindenképp ajánlanám, minden iskolai osztálynak, ahova krónikusan beteg gyerek jár. Ha feszültség is van a közösségben ebből kifolyólag, nagyon fontos beszélni róla. Nagyon örülnék neki én is, ha tudnátok még jönni hozzánk!

■ **Köszönöm a beszélgetést!**